

¹Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljete, távoli nemzetek! Már az anyaméhben elhívott engem az ÚR, születésemtől fogva emlegeti nevemet. ²Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem. ³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! ⁴Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az ÚRnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. ⁵Most pedig ezt mondja az ÚR – aki már az anyaméhben szolgájának teremtett, hogy visszavezessem hozzá Jákóbot, és köréje gyűjtssem Izráelt, mert nagyra becsül engem az ÚR, és Istenemnél megvan rá az erőm –, ⁶ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A népek világhosszágává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.

Kedves Testvéreim!

Amikor belefeledkezem valamilyen tevékenységembe, legyen az egy készülés, vagy éppen valaminek a megszerelése, olvasás, vagy egy filmnézés, de akár a gyerekekkel való játék, akkor hiába szólnak hozzám, nem reagálok. Hallom ugyan a másikat, még talán az is megfordul a fejemben, hogy válaszolnom kellene, de annyira leköt az, amit csinálok, hogy elfelejtek válaszolni. Tudom azt, hogy ez nem feltétlenül jó tulajdonság, hiszen, amikor a másik oldalon állok, és szülőként próbálok rávenni a gyerekeimet, hogy jöjjenek vacsorázni, és ők a fülük botját sem mozdítják, mert éppen játszanak, és már harmadszor is negyedszer is szoltam, akkor azért az elég idegesítő tud lenni.

Mai igénk így kezdődött: hallgassatok rám...

Vajon amikor Isten szól, akkor oda tudunk-e figyelni? Vagy annyira el vagyunk foglalva azzal, amit épp csinálunk, annyira lekötnek bennünket a saját gondolataink, esetleg valami más köti le a figyelmünket, hogy nem is halljuk meg, hogy ő szeretne szólni hozzánk.

Erről a mai igeszakaszról, annak első mondatáról mindig eszembe jut a Sziget fesztivál, amiről éveken keresztül csak hallottam, és bár ott laktam néhány száz méterre tőle, de eszembe sem jutott, hogy én oda elmenjek, egészen addig, amíg egy ökumenikus közösség meg nem szólított. Ők akkor már évek óta jártak ki fesztiválokra. Egy nagy sátorban, sörpadoknál, de nem sörrel, hanem egy tea mellett beszélgettek a fesztiválra érkező, és hozzájuk betérő fiatalokkal. A Sziget fesztiválon egy negyven fős, fiatal hívő keresztyénekből álló stáb, reggeltől estig, váltásban fogadta a két koncert között betérő bulizókat. Gondoltam ráveszem magam, és elvállaltam az egyik évben, hogy kimegyek, megnézem miről is szól ez az egész, aztán 5 éven át mentem ki, hogy három a három színpadról érkező óriási zajban Jézus Krisztusról beszélgessek, a nem mindig teljesen józan fiatalokkal. Volt-e értelme? Akkor úgy éreztem, hogy igen, volt, mert sokan jöttek be, senki sem kényszerítette őket, és sok esetben nagyon komoly beszélgetésekben volt részem.

A Sziget fesztivál zajában is szükség volt arra, hogy megszólaljon az Isten igéje.

De megszólal-e az Isten igéje a te életed zajában? Annyi zajforrás vesz körül bennünket. Amikor Budapestre kerültem, kellett pár nap amíg megszoktam, hogy a fővárosnak van egy alapzaja, és nem a madarak csiripelésére gondolok. Az állandó forgalom, gépek, üzemek zajkibocsátása. De nem csupán az alapzaj van, hiszen ha egy üzletbe bemegyünk, zene szól, otthon a mosógép hangja, vagy éppen a számítógép monoton zúgása adják életünk alaprítmusát. és ha véletlen csend lenne, akkor gyorsan bekapcsoljuk a tv-t, rádiót, nehogy csendben legyünk. És akkor még ott lehetnek az egyik legnagyobb zajkibocsátók, a gyerekek is. De ezek csak a külső zajok. Mert vannak belső zajok is, a szünni nem akaró gondolatok, a megoldandó feladatok, az agyunk folyamatos „zakatolása”, azok a dolgok, amelyek, ahogy mondjuk ott motoszkálnak a fejünkben. Talán mindenki érti mire gondolok.

¹Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljete, távoli nemzetek!

Tudunk-e hallgatni Istenre, oda tudunk-e figyelni az Ő szavára. Mert Isten beszélni szeretne velünk, Isten vezetni szeretne bennünket. Emlékszem gyerekkoromban a nagymamám rádiójára. Egy nagy darab készülék rajta az állomások nevei és amikor az ember pontosan odatekerte a gombot, a nagy sustorgás után, tisztán és érthetően megszólalt a kívánt rádióállomás. Nagyon szerettem tekergetni. Ma egy kicsit már más a helyzet, nagyon sok az állomás, van, hogy egyszerre kettő is megszólal, kézzel szinte lehetetlen beállítani úgy, hogy tökéletesen megszólaljon a kívánt csatorna. Pedig arra lenne szükségünk, hogy minél precízebben ráhangolódjunk a legfontosabb állomásra, Isten nekünk szóló adására.

¹Hallgassatok rám, ti szigetek, figyeljete, távoli nemzetek!

De mire is hallgassunk? Ki az az Isten, aki szólni szeretne nekünk? Mai alapigénk Ézsaiás prófétától származik. A bibliakutatók azt mondják, hogy Jézus születése előtt legkorábban 500 évvel hangozhatott el az alapigeként felolvasott szakasz. A zsidóságban azt mondták és mondják, hogy ez a rész egyértelműen és

határozottan a eljövendő szabadítóról, ahogy ők mondták a messiásról szól. És valóban, olvasva ezeket a sorokat, mintha maga Jézus mondta volna:

Már az anyaméhben elhívott engem az ÚR, születésemtől fogva emlegeti nevemet.

Lukács lejegyzte az evangéliumában, hogy mit mondott Máriának Gábrriel angyal: ²Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának nevezik majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ³³ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.

De olvassuk tovább Ézsaiást:

²Éles karddá tette számat, keze ügyében tartott engem. Hegyes nyíllá tett, tegzébe dugott engem.

Amikor Jézus megszólalt, ott biztos, hogy semmi sem maradt olyan, mint előtte volt. Gondoljunk csak az oltár előtt felolvasott evangéliumi szakaszra, amikor a törvénytudók és farizeusok provokációjára úgy válaszol, hogy összetöri, szétzúzza addig biztosnak vélt hitvilágukat és ők nem tudnak erre mit mondani.

³Ezt mondta nekem: Szolgám vagy, Izráel, rajtad mutatom meg dicsőségemet! ⁴Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél.

Jézus földi működése, ha jól belegondolunk kudarcos volt. Mert hiába tett sok csodát, hiába bizonyította szavakkal és tetteivel az ő Istenségét, mégis csak egy maroknyi ember volt, aki hitt benne. Miért nem csatlakoztak hozzá tömegek, hol volt az a több mint 5000 ember, akit jóllakított, az a több száz, akiket meggyógyított? Emberileg nézve Jézus működése kudarc, mert alig voltak néhányan, akik hitték is, amit láttak.

⁵Most pedig ezt mondja az ÚR – aki már az anyaméhben szolgájának teremtett, hogy visszavezessem hozzá Jákóbot, és köréje gyűjtsem Izráelt, mert nagyra becsül engem az ÚR, és Istenemnél megvan rá az erőm – , ⁶ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A népek világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.

Ahogy említettem emberileg nézve kudarc Jézus küldetése. De Isten egy egészen más utat készített el. Mert az ő terve Jézus elküldésével túlmutatott a hétköznapokon, túlmutatott a zsidóságon, Ő azért jött, hogy szabadítást hozzon. És elhozta ezt a szabadítást. Csendesesen. Egy kereszt formájában.

Jézus golgotai keresztségében van a szabadulás lehetősége. Szabadulás a büntől, szabadulás a reménytelenség, kilátástalanság, a cél nélküli élet börtönéből.

Isten a világ zajában arra szeretné felhívni először is a figyelmedet, hogy hallgass rá, figyelj rá, hangolódj rá, mert amit mondani szeretne az nagyon fontos.

Ahogy említettem a gyerekek vacsorához hívása nem mindig könnyű feladat. Mert annyira belefeledkeznek a játékba, hogy egyrészt észre sem veszik, hogy éhesek, másrészt pedig nem hallják meg a hívást. De amikor sikerül a figyelmüket felkelteni, és meglátják a megterített asztalt, akkor már szívesen jönnek, rájönnek, hogy mégiscsak éhesek, és szeretik azt is, ha együtt eszeik a család.

Isten a kereszttel szeretné felhívni a figyelmedet: elkészült mindaz, amire szükséged van. Vedd észre, hogy szól, vedd észre, hogy „éhes” vagy, és ülj le vele az asztalhoz.

A világ zajában nehezen vesszük észre az Isten hívását. Amikor a keresztlőre készültünk, a szülők mesélték, hogy Kolos mennyire szereti a bimm-bammot. Hogy mindig figyelj rá, amikor megszólal a harang. A templomok tornyában azért tesznek harangot, hogy hívogasson. Egy másfél éves kisfiú észreveszi a hívogatást, vajon mi a világ zajában, a mi életünk zajában észrevesszük-e az Isten hívogatását. És reagálunk-e rá? Ő nem lesz ideges, ha nem, hanem újra és újra zörget, bimm-bammol, hívogat. Induljunk el felé.

Akik pedig már meghallották, és meg is tapasztalták a Jézusban kapott szabadulást, az Istennel asztalának örömét, azoknak ez az ige biztatás és bátorítás: el kell indulni a „szigetek” felé, azok felé az elszigetelt emberek felé, akik talán azt sem tudják, hogy szükségük van Jézusra. Lehet, hogy értelmetlennek tűnik a világ zajában, lehet, hogy nem néznek bennünket normálisnak, de Isten használni szeretne téged is ebben a munkában.